

Tal com diu la Maria Aurèlia, Santa Llúcia, enguany, ha estat una festassa i un extraordinari exponent de la més viva i encesa catalanitat per part de tots els assistents. Aquesta manifestació ha estat el gran protagonista de la "Nit de Santa Llúcia", juntament amb els guanyadors de cadascun dels premis, i l'homenatge fervent i sincer de tots els reunits a la memòria de l'inoblidable mestre Pau Casals, retut amb la presència del germà del mestre, Enric Casals.

En Pau Faner, guanyador del Sant Jordi, no era a la festa, però l'hem pogut localitzar per a fer-li un parell de preguntes i saber què en pensa, de tot això.

—Sigue's sincer; què representa per a tu el premi de novel·la Sant Jordi?

—És una confirmació i un estímul per a continuar treballant. És, alhora, un apropament a Catalunya i al poble català, que pot portar tot de noves realitzacions.

—Què és **Un regne per a mi**?

—És una novel·la situada a Menorca, concretament a Ciutadella, i que abasta un espai de temps d'uns 75 anys, des de l'inici d'aquest segle fins ara. Hi ha històries imaginàries, llegendes populars, fets extraordinaris, però tot té una base de realitat, de manera que hom ha cercat que el lector no s'hi perdés i pogués explicar-se la fantasia per la via del somni. El que jo he intentat ha estat de donar, en tot moment, la veritat del que he viscut i he vist viure al meu entorn, i això ho he fet desprendre's de cada capítol i de cada personatge de l'obra que anava inventant.

—Us sentiú, els escriptors de les illes, abandonats?

—A vegades, als escriptors de les illes, ens resulta difícil de mantenir un contacte directe amb els mitjans de comunicació i amb la gent de Catalunya. Llavors, no és ben bé que ens sentim abandonats, però sí aïllats, impossibilitats de rompre aquesta barrera.

—Vist l'èxit d'aquesta "Nit de Santa Llúcia", penses ser reincident en això dels premis?

—No ho he decidit ni m'ho he plantejat. Potser sí; el que és segur és que continuaré escrivint.

En Joan Argenté, guanyador del "Carles Riba", sí que va ser un dels guanyadors present a la festa i tot just baixat de l'escenari, on acabava de rebre els aplaudiments del públic assistent, li vam preguntar què era **Seminocturn, semi-diürn**.

—No és pas un llibre de poemes, sinó que és un llibre de versos; és un llibre que té una unitat. Comença pel primer vers, continua amb el segon i fins arribar a l'últim. Per tant, el títol, **Seminocturn, semi-diürn**, obeeix al que jo penso que és el comú denominador del llibre; és a dir, que obeeix a un intent de dissipar les tenebres, aquesta barreja de dia i de nit en la qual vivim tots.

Semblant cosa vam fer amb els dos guanyadors del premi "Avui", en Jaume Guillament i en Josep Maria Puigjaner, als quals vam preguntar quina importància i quin significat tenia el premi aconseguit per tots dos, conjuntament. En Jaume Guillament ens va contestar així:

—Aquest és un tema, el de la premsa catalana, que m'ha interessat i al qual m'he dedicat molt. Em sembla, però, més important pel moment "històric" que estem vivint. Aquest tema, tractat de la manera en què ho hem fet avui, aquest mes, aquest any i amb l'esperança que tots tenim —encara que els fets, fins ara, no siguin prou esperançadors—, penso que podem tenir, malgrat tot, més esperança que ahir, que ens obliga a continuar lluitant.

En Josep Maria Puigjaner, per la seva banda, respon que:

—El premi significa la possibilitat de començar una tasca periodística en català, la qual i fins ara s'ha fet molt difícil i pràcticament impossible. Em sembla que estem en el camí d'arribar a fer i a tenir una "premsa en català".

L'Ignasi Pujades, company a Xile de Joan Alsina, sacerdot català assassinat

per les forces del general Pinochet, va ser el guanyador del Premi "Aedos" i el que es va mostrar més contundent en les seves paraules:

—Vaig conèixer en Joan Alsina personalment a Xile. En el llibre intento explicar el procés total de la seva vida, fent una obra al més exhaustiva possible, de manera que es reflectís la seva evolució des dels inicis, des de quan va començar a formar-se al Seminari de Girona fins als seus darrers moments, en els quals es va comprometre amb tot el programa d'Allende. També explico totes les impressions que s'han pogut recollir en el mateix Xile de tot el que va significar la vida d'en Joan Alsina per a la gent que el va conèixer i que va compartir amb ell la lluita.

Finalment, i per mitjà del telèfon, vam poder establir contacte, breu, amb Gabriel Janer Manila, el guanyador del Premi Folch i Torres, per preguntar-li, també, què és, com és la seva obra.

—És una història d'una aventura, d'una il·lusió, potser també d'un fracàs. A l'hora de plantejar un problema als al·lots, als joves, crec que no es pot mentir. Aleshores, crec que en una obra d'aquestes característiques, per a gent jove, hi ha d'haver uns ingredients de poesia, d'il·lusió i de fantasia, però tenint molt present que no se'ls pot mentir.

Ens explica també que ha estat més o menys un any treballant en aquesta obra, i que, naturalment, està molt content d'haver guanyat aquest premi de la "Nit de Santa Llúcia". I que, a l'igual que en Pau Faner, això l'ajudarà a continuar escrivint.

No cal dir que tots, d'una manera o altra, van expressar i manifestar el desig de proclamació de l'amnistia i el reconeixement de les llibertats democràtiques, juntament amb el de la personalitat de Catalunya i dels Països Catalans, dins del context d'aquestes mateixes llibertats democràtiques que tots demanàvem.

Montserrat MINOBIS I PUNTONET